

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 260.814 van 26 september 2024  
in de zaak A. 236.167/VII-41.597**

In zake : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE  
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier  
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)  
Orchideestraat 61A  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Françoise Jacobs  
kantoor houdend te 1050 Brussel  
Kroonlaan 88  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 15 april 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 269.642 van 11 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.907 van 30 mei 2022.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Françoise Jacobs, die verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verweerster, die verklaart een in Egypte geboren Palestijnse vrouw van Arabische origine te zijn, afkomstig uit de Gazastrook en zonder bepaalde nationaliteit, dient op 5 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij weigert op 31 augustus 2021 de erkenning als vluchteling en het verzoek tot subsidiaire bescherming.

Verweerster stelt op 30 september 2021 tegen die beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 269.642 van 11 maart 2022 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde weigeringsbeslissing. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/2 en 48/4, gelezen in combinatie met artikel 9<sup>ter</sup>, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: “vreemdelingenwet”) en van artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2004/83), thans artikel 15 van richtlijn 2011/95/EU ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) “zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in het arrest MBOD’J (C-542/13)”.

In een eerste onderdeel van het middel bekritiseert de verzoekende partij de volgende overwegingen van het arrest:

"In het kader van de beoordeling van de individuele situatie van [verweerster in cassatie] op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft de [verzoeker in cassatie] abstractie gemaakt van de gezondheidssituatie van de [verweerster in cassatie]. De [verzoeker in cassatie] heeft onder meer niet onderzocht of de [verweerster in cassatie] toegang zal hebben tot de

ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.260.814 VII-41.597-3/13

nodige medische zorgen in de Gazastrook gelet op haar gezondheidsproblemen zoals geattesteerd in de medische attesten.  
(...)

Aldus kan de [verzoeker in cassatie] in deze geen abstractie maken van de gezondheidssituatie van de [verweerster in cassatie], en verwijzen naar de procedure die op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet kan opgestart worden. Immers voormelde procedure betreft geen internationale bescherming, terwijl hierboven reeds aangegeven wordt dat de situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het handelen van welbepaalde overheidsactoren."

De verzoekende partij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die overwegingen is voorbijgegaan aan de duidelijke bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gelezen in combinatie met artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet. Zij vestigt de aandacht op de formulering van artikel 48/4, § 1, van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het niet van toepassing is op de vreemdeling die een beroep kan doen op artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet. Ook citeert zij de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen', waarmee beide voormelde bepalingen zijn ingevoegd, omdat eruit blijkt dat de Belgische wetgever het om diverse redenen, waaronder het gebrek aan de vereiste competenties hiervoor van de asielinstanties, niet opportuun heeft geacht om verblijfsaanvragen op grond van medische redenen volgens de asielprocedure te behandelen en daarom voor ernstig zieke vreemdelingen heeft voorzien in een parallelle specifieke en gespecialiseerde procedure. De verzoekende partij verwijst voorts naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Uit een en ander leidt zij af dat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend aan een vreemdeling die enerzijds niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en anderzijds geen beroep kan doen op artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet. Die toekenning kan echter geen betrekking hebben op een onmenselijke of vernederende behandeling die specifiek het gevolg zou zijn van een gebrek aan adequate behandeling van een ernstige ziekte in het land van herkomst.

Voor de verzoekende partij blijkt uit de bewoordingen van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft vernietigd omdat geen onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst. Daar waar in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de individuele situatie van verweerster in dat land behoorlijk is, in de zin dat er kennelijk geen sprake is van een reëel risico om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling door de socio-economische situatie aldaar, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsluitend op grond van medische overwegingen besluit tot de vernietiging van die beslissing. In dat arrest wordt immers vermeld dat verweerster lijdt aan een hartziekte en een ernstig posttraumatisch stresssyndroom met suïcidale gedachten, alsook welke behandelingen zij daarvoor in België heeft ondergaan en ondergaat. Daarnaast stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet blijkt of de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar of toegankelijk is voor verweerster. Aan de hand van die vaststellingen oordeelt hij dat de verzoekende partij in het kader van de beoordeling van de individuele situatie van verweerster op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet onterecht abstractie heeft gemaakt van haar gezondheidssituatie.

Dat betreft volgens de verzoekende partij manifest een beoordeling die door de Belgische wetgever aan de bevoegdheid van de asielinstanties is onttrokken door de invoering van de parallelle procedure van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de onbeschikbaarheid of ontoegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen (mede) wordt veroorzaakt door het optreden van welbepaalde overheidsactoren, doet geen afbreuk aan het feit dat de beoordeling van een eventueel reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit wegens ernstige ziekte, dan wel een eventueel reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate

behandeling in het land van herkomst, niet onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet kan ressorteren. Artikel 48/4, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts kan worden toegekend aan de vreemdeling die geen beroep kan doen op artikel 9ter.

5. Verweerster antwoordt op het eerste onderdeel van het eerste middel dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting over of letterlijke herhaling van de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet en er een verkeerde lezing op nahoudt van zowel de parlementaire voorbereiding van die artikelen als van het bestreden arrest om te stellen dat de zieke persoon die aanspraak kan maken op de toepassing van het eerstvermelde artikel uitgesloten is van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij gaat voorbij aan de overweging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het bedoelde wetsartikel geen internationale bescherming betreft, terwijl de situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door handelingen van welbepaalde overheidsactoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past zo de leer toe van de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaken C-542/13 en C-562/13, die het oordeel bevestigen dat de Raad van State reeds op 16 oktober 2014 heeft gemaakt over de draagwijdte van de machtiging tot verblijf om medische redenen overeenkomstig artikel 9ter vreemdelingenwet, ook met de bedoeling om de werkingssfeer van dat wetsartikel en artikel 3 EVRM af te bakenen. De Raad van State besluit daarin dat de werkingssfeer van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan die van artikel 3 EVRM en dat het eerste van die artikelen moet worden gezien als een autonoom wetsartikel, een norm van intern recht en geen omzetting van een norm van afgeleid Europees recht of een soort van subsidiaire bescherming.

Voor verweerster maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een correcte toepassing van

artikel 48/4, § 1, van de vreemdelingenwet en schendt hij geenszins artikel 9<sup>ter</sup> van die wet, onder meer omdat:

- de risicobeoordeling van artikel 3 van het EVRM verschilt van die van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet en van die van de subsidiaire bescherming geregeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- de rechtsgevolgen van een verblijfsvergunning verkregen in het kader van de laatstvermelde wetsartikelen ook totaal verschillend zijn;
- de opsplitsing van de procedure bij de toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet in twee fasen die soms over enkele jaren gespreid zijn – een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde – niet te verenigen is met de onmiddellijke nood aan bescherming die subsidiaire bescherming daarentegen wel lenigt, temeer daar zowel de ziekte als het risico slechts in de laatstgenoemde fase worden onderzocht en met dien verstande dat daarbij eerst de ernst van de ziekte wordt nagegaan door een arts, die pas overgaat naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van de vreemdeling als de ziekte het criterium van voldoende ernst vervult.

De verzoekende partij reduceert het bestreden arrest volgens verweerster doelbewust tot een vereist nazicht van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen door het gebruik van een terminologie die laat denken aan de toepassingsfeer van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet. Daardoor staat zijn betoog echter los van de ruimere context van het bestreden arrest en wordt het tegengesproken door de volledige redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die laatste heeft terecht gesteld dat “het geheel van de individuele omstandigheden” moet worden in acht genomen ter beoordeling van de individuele situatie van de verweerster, waaronder haar bijzondere gezondheidstoestand, en dat die dient te worden teruggeplaatst in de even bijzondere en uitzonderlijke context van Gaza, waar de situatie de resultante is van een cumul van factoren van verschillende aard waarvoor overheidsactoren mede verantwoordelijk zijn.

Met zijn overweging dat de drempel om socio-economische omstandigheden gelijk te schakelen met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet wordt bereikt als de levensomstandigheden van de verweerster in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij bij een terugkeer naar daar in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, gezondheidszorg en huisvesting, voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht de nood aan gezondheidszorg van verweerster bij de package van de elementaire behoeften. Hij overweegt tevens terecht dat de verzoekende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele gezondheidssituatie van verweerster en daarover ook geen verdere en recente landeninformatie heeft bijgebracht. Die overwegingen verantwoorden het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de aanvankelijk bestreden beslissing te vernietigen en een verder onderzoek nodig te achten, dat strookt met de opgave van die mogelijkheid en de beschrijving van het optreden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en 39/76, § 2, van de vreemdelingenwet.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat zij niet inziet wat verweerster beoogt te bereiken met haar argumentatie ontleend aan de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaken C-542/13 en C-562/13 of de rechtspraak van de Raad van State over de ruimere werkingssfeer van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in vergelijking met die van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij stelt de draagwijdte van die externe en interne jurisprudentie immers geenszins ter discussie en het loutere feit dat de werkingssfeer van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan die van artikel 3 van het EVRM, zodat niet enkel situaties die onder dat laatste artikel ressorteren aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging om medische redenen, doet niets af aan het feit dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk de beoordeling van medische elementen heeft uitgesloten van de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verweerster lijkt volgens de verzoekende partij volkomen ten onrechte de mening toegedaan dat een medische problematiek ook aanleiding moet kunnen geven tot subsidiaire bescherming, omdat de Raad van State zou hebben geoordeeld dat artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet geen omzetting van een norm van afgeleid Europees recht of een soort van subsidiaire bescherming is. Dat spoort niet met de wil van de Belgische wetgever om de beoordeling van medische elementen niet te laten gebeuren door de asielinstanties, die volledig in overeenstemming is met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Voor de verzoekende partij schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de artikelen 39/2 en 48/4, gelezen in combinatie met artikel 9<sup>ter</sup>, van de vreemdelingenwet door de gezondheidszorg die verweerster nodig heeft bij de package van de elementaire behoeften te voegen. Een loutere verwijzing naar de socio-economische omstandigheden in de Gazastrook kan niet verhinderen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest wel degelijk op medische gronden heeft besloten tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing.

### *Beoordeling*

7. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer wat volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9<sup>ter</sup>, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) (...)

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) (...).”

Artikel 9ter, § 1, eerst en vijfde lid, van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

8. Uit de tekst van deze bepalingen blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet slechts wordt toegekend aan de vreemdeling die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De wetgever beoogt daarmee dat ernstig zieke vreemdelingen op grond van hun ziekte een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienen en dat de situatie van andere personen die de subsidiaire bescherming vragen in het kader van de asielprocedure door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht.

De wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen

toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10).

9. Door te stellen dat “[verzoekende] partij [...] onder meer niet onderzocht [heeft] of [verweerster] toegang zal hebben tot de nodige medische zorgen in de Gazastrook gelet op haar gezondheidsproblemen zoals geattesteerd in de medische attesten” schendt het bestreden arrest artikel 9*ter* en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hoewel de verzoekende partij in het kader van de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inderdaad “geen abstractie [kan] maken van de gezondheidssituatie van verweerster” en rekening moet houden met het “geheel van de individuele omstandigheden”, miskent deze passage de wil van de wetgever om een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling van de ziekte in zijn land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf, ongeacht de oorzaak van dat gebrek, een beroep te laten doen op de toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en om daaraan het gevolg te verbinden dat een toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet louter wegens datzelfde gebrek niet aan de orde kan zijn, ook al is de oorzaak van dat gebrek (mede) gelegen in gedrag van een of meer actoren in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft expliciet aangeven in de geciteerde parlementaire voorbereiding in randnummer 8 dat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten.

10. In de memorie van antwoord vestigt verweerster de aandacht op een aantal verschillen tussen de toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en de toepassingen van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waardoor het bestreden arrest volgens haar rechtmatig is verantwoord.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt opgemerkt dat de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen internationale bescherming betreft, in tegenstelling tot de subsidiaire bescherming. Dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een nationale bescherming biedt is evenwel niet problematisch, aangezien de nationale bescherming van artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens de risicobeoordeling vervat in artikel 3 van het EVRM omvat wanneer het risico bestaat op een gebrek aan een adequate behandeling van een ernstige ziekte. Het ruimere toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet belet allerminst dat de wetgever in die situatie deze bepaling, met de organisatorische regeling die daaraan eigen is, wil toegepast zien. De nationale bescherming omvat zo immers mede en is dus geenszins “in strijd met” de internationale bescherming, inclusief risicobeoordeling, vervat in artikel 3 van het EVRM. Voorts is de toepassing van artikel 9ter in plaats van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet niet nadelig voor verweerster aangezien een lichtere bewijslast geldt. Voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet niet aangetoond worden dat het gebrek aan adequate behandeling (minstens mede) wordt veroorzaakt door een of meer actoren als vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verder beweert verweerster dat de rechtsgevolgen van een verblijfstitel verkregen met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan wel door toekenning van subsidiaire bescherming “totaal verschillend zijn”, maar zij specificeert geen van die verschillen. Dit geldt eveneens voor de overige door de verweerster aangehaalde verschillen .

11. Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond.

## **BESLISSING**

**1.De Raad van State vernietigt arrest nr. 269.642 van 11 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**

**2.Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**

**3.De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**

**4. Verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| Carlo Adams,      | kamervoorzitter, |
| Peter Sourbron,   | staatsraad,      |
| Frédéric Vanneste | staatsraad,      |
| met bijstand van  |                  |
| Bart Tettelin,    | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Bart Tettelin**

**Carlo Adams**